

[Socialministeren]

Fra centralt hold kan vi kun komme med henstilling om ændring af pladsantallet, hvis de årlige social- og sundhedsplaner, der udarbejdes, viser, at dækningen med institutions- og dagplejepladser falder helt uden for det acceptable, det vil sige helt uden for, hvad man kan sammenligne med i andre kommuner.

Selvfølgelig har man i de seneste år kunnet se, at fødselstallet har været stigende. Det tror jeg også man har været opmærksom på i kommunerne. Dette sammenholdt med kvindernes stigende erhvervsfrekvens har betydet, at efterspørgslen efter dagtilbud til børn ofte har vist sig større end forventet.

I forbindelse med gennemgangen af kommunernes og amtskommunernes social- og sundhedsplaner fra 1987 til 1990 har jeg derfor anmodet samtlige kommuner om at være opmærksom på udviklingen i efterspørgslen efter pladserne for specielt de 0-2-årige børn. Men kompetencen til at disponere på daginstitutionsområdet ligger hos kommunalbestyrelsen, og man kan ikke af bistandslovens § 69 udlede, at alle forældre har krav på en plads netop den dag, de ønsker det. Derfor er det altså heller ikke ulovligt at have ventelister.

I øvrigt vil jeg så gøre opmærksom på, at Folketinget sidste år i forlængelse af drøftelsen af den børnepolitiske redegørelse tilsluttede sig mit forslag om at nedsætte et udvalg om børns dagligdag, og at udvalget bl.a. skulle se på, hvordan dagforanstaltningstilbudene fremtidig bør tilrettelægges. Jeg ved, at udvalget på et møde i morgen lægger sidste hånd på en handlingsplan for en forstærket og prioriteret indsats over for børn, og jeg tror, at vi derigennem kan få spørgsmålet om en bedre udnyttelse af ressourcerne på dagtilbudsområdet nærmere belyst, så det vil jeg afvente.

*Forhandling***Jørgen Tved (FK):**

Jeg skal måske takke ministeren for svaret, som jeg faktisk opfattede lige så kryptisk, som kommunerne måske opfatter bistandsloven. Når der i loven står, at der skal stilles det nødvendige antal daginstitutioner til rådighed, er det klart, at det er en lidt kryptisk formulering. Kommunerne har altså også behandlet den ret så kryptisk, fordi bistandsloven jo er nogle år gammel, så problemet burde være løst.

I dag står der et sted mellem 30.000 og 40.000 børn noteret i kommunerne til en plads i en daginstitution. Derfor er det temmelig mange institutioner, vi taler om, og i næsten alle kommuner er der et meget stort behov for at få en plads. Jeg har allerede fortalt, hvilke konsekvenser det har for mange familier, at børnene ikke kan få en plads i en institution. Det er jo blevet meget moderne at beskæftige sig med børns problemer. Det er måske, fordi nogle har det meget tæt inde på livet, mens det for andre måske er et problem, der ligger fjernt. Også medlemmer af denne forsamling har på det allerseneste kastet sig voldsomt ud i striden om, hvor nødvendigt det er, at der skaffes bedre muligheder for børn og for børnefamilierne.

Vi er enige i, at børnefamilierne absolut har behov for at få al den hjælp og støtte, man kan give dem. Derfor mener vi, at man skal begynde ved starten, dvs. at man sørger for, at institutionerne er til rådighed. Der er i øjeblikket i Danmark ca. 97.000 enlige forsørgere, som i alt har ca. 143.000 børn. ¼ af disse enlige forsørgere er på kontanthjælp. Det fortæller lidt om, hvilket problem vi står over for. Når vi så ved, at det er ca. 40 pct. af disse kontanthjælpsmodtagere, der bliver hængende i systemet i 5 år eller mere, kan man forstå, at det er ikke nok her at komme med nogle floskler om, at man skal se på problemet, og at kommunerne naturligvis skal løse det. Der må kontant handling til.

Når jeg allerede har påpeget, at problemet er gammelt, lige så gammelt som bistandsloven, er det, fordi jeg var socialpolitisk ordfører på Københavns Rådhus, da bistandsloven blev indført. Da stod man også i en situation, hvor man skulle skaffe institutioner. Her tolkede man naturligvis også loven. Københavns Kommune var dengang en foregangskommune, når det drejede sig om at stille pladser til rådighed. Andre kommuner har ikke en eneste institution overhovedet. Det lyder grotesk, men der er kommuner i dette land, hvor der ikke er en eneste daginstitution. Derfor mener jeg, at det er lidt letkøbt, når ministeren siger, at det er kommunernes ansvar og kommunerne alene, der har ansvaret for tolkning af loven. Efter min opfattelse er der tale om, at nogle kommuner faktisk overtræder loven, og så må det vel være rimeligt, at man fra regeringens side – i denne situation, hvor den nuværende socialminister prøver på at holde disse kommuner til ilden –